

FALCSIK MARI

Valahol Európában, 2010-es évek

*A vonat megy. Ablakában szép arányos,
kerek sarkú panoráma: mozgóképsor.
Elfér benne csillag és föld, messzi kémény,
bokrok dombon.*

*Most sorompó, közelítés: ház teteje,
ember, néember, kutya, macska, fonott kosár
bekötözve, a gyolcs alól tömött liba
kandikál ki.*

*Aztán csak fák. Majd a város: templomkereszt,
tetők cikkcakk sziluettje, távol a hegy,
elől a tér, szokott szobor – s az állomás
előtti űr.*

*Semmi mozgás, az épület alig látszik.
Nyíló sínpár, köztes ködök, álló vonat:
határzóna. Várákozunk. Tudjuk, mire.
Legalább mi.*

*Föltűnnek a zacskósapkák, barna bőröv
kék szöveten, vonatlépcsőn szélesedő
erős vállak. Ébresztő taps, arab tolmács,
értetlenség.*

*Kockás pokróc, négy sporttáska, síró baba,
alvajáró pici cipő, botladó láb,
kakaó bőr, téli dzsekik: egyszál férfi
két kicsinnyel.*

*Fiatallány, színes kendő, szoros kötés,
szakadt álom. Holtfáradtság, csoszogó láb,
mély megadás, tört alázat. Kint három busz.
Hosszú menet.*

*Öveken kéz, várás csöndje. Nincs hangos szó,
nincs sürgetés. Csak segítőn felnyújtott kar,
leemelés, mutogatás, mozgó izmok
kék szövetben:*

*most a kislány, majd az anyja, lerepülnek,
aztán málhák, s odarakva egy kupacba
az egész sors. Nem parancs, csak halk terelés,
magyarázat:*

*„Autobus, finis Horgos” – be a zsákba,
megint újabb idegenbe nyíló mébbe.
Nincs erőszak. Csak a szánás fiatal szerb
tiszt szemében.*

*Némajáték. A tereltek semmi jelet
nem adnak már, s aki terel, csak asszisztál,
lépésekhez következő vak homályba,
tehetetlen.*

HORVÁTH VERONIKA

Önmagával határos

*Elmesélni a szerb állomásfőnököt. Abogy nem érted a nyelvet, csak a kiabálás,
hangsúly, hanglejtés árulja el, hogy épp családi dráma van.
Egy másik családra gondolni, az öregemberre, akinek a kertjében húzódott a határ.
Hogyan kapárod meg a földedet, ha átmenni nem lehet?
Találsz-e odaát szomszédot, hogy a szőlőt csápra kösse?
Elmesélni, ahogy a sötét villanypóznák közül egynek a tetején
még remeg némi világosság, a fénykör rezgésénél figyelni
a satnya muskátlit a graffitis betontömbben. Órák óta nem jött vonat.
Hiába kérdezed, az állomásfőnök se angolul, se németül,
se magyarul nem beszél. Idegen vagy ebben a határon túliságban.*

*Hallgatod, ahogy a barátaid gúnyt űznek a közhelyekből, de tudod,
hogy a te szádból sértő lenne ugyanez. Mindegy, hogy melyik
irányba indulsz, te nem azt, nem úgy léped át. Nincs miért bocsánatot kérned,
mégis furcsa bevallani, hogy határon belül, rendszerváltás
után születél, és magyarnak lenni akkoriban csak annyi volt,
hogy embernek lenni, mert azt hitted, minden ember magyar,
és újdonság volt, mikor kiderült, hogy van külföld, vannak más országok is,
és ott az emberek más nyelveken beszélnek. Meglepődöttél akkor is,
mikor rájöttél, hogy ez nem is igaz, mert a legtöbb külföldön, abova eljutottál,
csak a feliratokat nem tudtad elolvasni, de minden szót értettél.*